

بررسی علل کاهش گرایش به ورزش اول ایران در گفت‌وگوی «جوان» با محمد کرمانی، مربی سازنده کشتی

آینده خوبی در انتظار کشتی نیست!

ورزش اول کشور روزهای خوبی را پشت سر نمی گذارد. بی تفاوتی مدیران ارشد ورزش به کشتی باعث شده است گرایش نسل‌های جوان به این رشته به شدت کاهش یابد تا جایی که رئیس فدراسیون صراحتاً این مسئله را عنوان و نسبت به کاهش تعداد کشتی‌گیران ایران نگرانی کرد. سال‌هاست قهرمانان و مدال آوران گوش شکسته در آوردگاه‌های بزرگی چون المپیک و بازی‌های آسیایی بار اصلی ورزش ایران را به دوش می‌کشند و خوش رنگ‌ترین مدال‌ها را به گردن می‌آورند اما مسئولان پاسخ تلاش‌های شبانه‌روزی آنها را بابتی توجهی می‌دهند. بی‌مهری، کم‌لطفی، عدم رسیدگی به اوضاع معیشتی و عمل نکردن به وعده‌ها از مهم‌ترین دلایلی است که گرایش به کشتی را به پایین تر حد خود رسانده است. محمد کرمانی، مربی سابق تیم ملی کشتی آزاد یکی از مربیان سازنده این رشته است که در شهر کرج نخبه‌های زیادی را کشف کرده و پرورش داده است. او که کاشف علیرضا حیدری و علیرضا کریمی بود در گفت‌وگو با «جوان» از اوضاع نه چندان خوب پشتوانه‌سازی و کشف استعدادها گفت.

علت کاهش گرایش جوانان به ورزش اول کشور چیست؟

جدا از یحت شیوع کرونا، مسلماً گرایش جوانان به رشته کشتی به شکل محسوسی کمتر شده است. علت اصلی این مسئله بی توجهی مسئولان به کشتی است؛ به مثال کشتی به اندازه سایر رشته‌ها اهمیت داده نمی‌شود. در این رشته همه خودساخته هستند و با تلاش‌های خودشان به موفقیت می‌رسند، هر کشتی‌گیرانی بی‌توقع هستند و هم مربیشان. همین مسئله باعث شده که مسئولان هم کشتی را رها کنند. آقایان می‌دانند که کشتی‌گیران حجب و حیا دارند و به کسی رو نمی‌اندازند. در صورتی که مدال آوران یا بیکار هستند و درآمدی ندارند اما کسی به آنها توجهی نمی‌کند! همین مسائل باعث دلسردی جوانان می‌شود و تعداد کشتی‌گیران کاهش می‌یابد. ضمن اینکه خود فدراسیون هم خیلی پیگیر این مسئله مهم نیست. نمی‌دانم مسئولان فدراسیون را تحویل نمی‌گیرند، توجه نمی‌کنند یا اینکه حرف نمی‌زنند. مربی که ۴۰ سال زحمت کشیده یا بیکار است یا راننده تاکسی. خدا را شکر من محتاج دیگران نشدم اما بسیاری از قدیمی‌ها و مدال آوران از اوضاع خوبی ندارند. اگر کشتی‌گیران خیلی عز و جز نمی‌کنند به خاطر مرام کشتی است و مسئولان نباید از آن سوءاستفاده کنند. کشتنی گیر وقتی مدال می‌آورد باید یک‌جا استخدام شود و به وضعیت مربیان رسیدگی کنند. اینها مسائلی است که رسانه‌ها باید آنها را انعکاس دهند.

هنوز هم در مدرسه کشتی استعدادها را پرورش می‌دهید؟

باشگاهم در کرج بود و فعلاً به خاطر بیماری در منزل

هستم. کرونا هم مزید بر علت شده است و به باشگاه نمی‌روم.

قبول دار بد میزان استقبال نسل جدید از کشتی کاهش یافته است؟

استقبال زیادی نمی‌شود، هر چند هنوز برخی‌ها به این رشته علاقه دارند. البته حضور چهره‌های شناخته شده کشتی در باشگاه‌ها تأثیر زیادی در جذب نوجوانان دارد. مثلاً وقتی علیرضا حیدری به باشگاه می‌آمد و کشتی می‌گرفت جلسه بعدش می‌دیدیم که چند نفر جدید به

قطعاً آینده خوبی در انتظار کشتی ما نخواهد بود. در گذشته مربیان پایه و باشگاهی به مدارس مختلف سر می‌زدند، بچه‌های خوش استیل را شناسایی می‌کردند و به آنها می‌گفتند به باشگاه بیایند و تشویقشان می‌کردند که کشتی را ادامه دهند. نه اینکه بنشینند تا استعدادها به آنها مزید بر علت شده است و به باشگاه نمی‌روم.

باشگاه آمده‌اند. علیرضا کریمی هم هر زمان در باشگاه ما حاضر می‌شد استقبال بچه‌ها هم افزایش پیدا می‌کرد. اگر قهرمانان‌مان به باشگاه‌هاشان سر بزنند در استقبال علاقه‌مندان تأثیرگذار است. منتها همچنان معتمد کم محلی مسئولان عامل پایین آمدن آمار کشتی‌گیران در سطح کشور بوده است و آنها به جوانان، مدال آوران و مربیان توجهی ندارند.

نگرانی خانواده‌ها از آینده فرزندانشان تا چه اندازه در این روند نزولی تأثیرگذار بوده است؟

مسلماً تأثیر دارد. چند وقت پیش سمیناری با حضور علیرضا دبیر رئیس فدراسیون در کرج برگزار شد و خود رئیس فدراسیون نیز این مسئله را عنوان کرد. بیندین کشتی ورزش سخت، طاقت‌فرسا و نفسگیری است. معمولاً هر کاری که سخت‌تر است باید درآمد بیشتری داشته باشد ولی متأسفانه در کشتی ایران چنین شرایطی وجود ندارد و در کاهش تعداد کشتی‌گیران نقش داشته است. منتها این را هم بگویم که وضعیت به گونهای نیست که بگویم دیگر دست‌مان در رده‌های پایه خالی شده و کسی به کشتی روی نمی‌آورد، در خیلی از شهرستان‌ها هنوز کشتی حرف اولی‌امی‌زند. مثل مازندران. با این حال باید بپذیریم که تعداد کم شده و خانواده‌ها نیز در این مسئله نقش داشته‌اند. آنها سعی می‌کنند فرزندانشان را

فرامرزعلیرضا حیدر آقامی ازآران

می‌آیند اگر اسمم مربی پایه‌اش را ببرد توبیخ می‌شود، چراکه مربیان ملی دلشان می‌خواهد اسم آنها را بگویند. این مسائل عملکرد مربیان باشگاه‌ها را تحت تأثیر قرار می‌دهد.

اگر موضوع پشتوانه‌سازی و کشف استعدادها به همین صورت ادامه پیدا کند چه آینده‌ای در انتظار کشتی ایران خواهد بود؟

قطعاً آینده خوبی در انتظار کشتنی ما نخواهد بود. در گذشته مربیان پایه و باشگاهی به مدارس مختلف سر می‌زدند، بچه‌های خوش استیل را شناسایی می‌کردند و به آنها می‌گفتند به باشگاه بیایند و تشویقشان می‌کردند که کشتی را ادامه دهند. نه اینکه بنشینند تا استعدادها به آنها مراجعه کنند، ولی چون به مربیان پایه و کشتی توجه نمی‌شود آنها هم رده شده‌اند. مربیان قدیمی برای کشف استعدادها تلاش بیشتری می‌کردند منتها نسل‌های جدید می‌بینند به قدیمی‌ها توجهی نمی‌شود، می‌دانند اگر قهرمان جهان هم تحویل دهند برای کسی مهم نیست، همه این مسائل با آقایانی برمی‌گردد که آن‌ها بالانستند و به کشتی کم محلی می‌کنند.

در شرایط فعلی شما به خانواده‌ها و فرزندان‌شان همچنان کشتی را توصیه می‌کنید؟

کشتی در خون من است و هر ورزشکاری را که ببینم فیزکش به درد کشتنی می‌خورد به این رشته دعوت می‌کنم. نه اینکه به خاطر بی توجهی‌ها به نسل جدید بگویم به کشتی نیاید. اهالی کشتنی سال‌هاست که تلاش می‌کنند این رشته رو با بماند و هر کس هم جای من باشد همین کار را انجام می‌دهد. وقتی علیرضا دبیر می‌گوید کشتنی افت کرده است یعنی باید به آن رسیدگی کرد. برای خودم چیزی نمی‌خواهم. اگر توجه نکنند روز به روز وضع بدتر می‌شود. باید بیشتر از اینها تلاش کرد. در دنیا همه به فوتبال توجه می‌کنند و پول زیادی خرج این رشته می‌شود و در ایران هم همین است ولی دلیل نمی‌شود چون یک رشته رشد خوبی داشته است بقیه نیز پا له شوند.

از رشته‌ها از جمله کشتی آسیب جدی زده و در دهه‌های اخیر بازی بازگشتن رشته‌هایی مانند کشتی به روزهای که علاقه‌مندان بیشمار داشت، توجه کمتری شده است. به گفته رئیس فدراسیون کشتی بازگشت تشک‌ها به آموزش و پرورش می‌تواند روند استعدادیابی را احیا کند: «با آموزش و پرورش تفاهمنامه داریم که به مدارس برویم و کانون‌های استعدادیابی کشتی را در آنجا راه‌اندازی کنیم و هیئت‌های کشتی استان‌ها باید برای استعدادیابی و افزایش کشتی‌گیران برنامه داشته باشند و بروند این تفاهمنامه را با آموزش و پرورش استان خود انجام دهند و کار را از مدارس شروع کنند».

اما مهم‌ترین سنگ جلوبای کشتی را برای پرورش قهرمانان و پشتوانه‌سازی باید در کمبود بودجه جست‌وجو کرد. اختصاص بودجه نامتوازن از سوی وزارت ورزش و کمیته ملی المپیک به کشتی سبب شده است این رشته به گفته علیرضا دبیر منابع مالی محدودی برای اجرایی کردن برنامه‌هایش در بخش‌های مختلف داشته باشد: «در سال ۱۳۹۲ بودجه کشتنی با دلار زیر ۳هزار تومان حدود ۱۴ میلیارد تومان از سوی وزارت ورزش و ۵ میلیارد تومان از سوی کمیته ملی المپیک بود و بودجه کشتی در آن زمان جمعاً به حدود ۱۹ میلیارد تومان می‌رسید، اما امروز باید با حدود ۱۴ میلیارد تومان آن هم با دلار ۲۷هزار تومان کار کنیم و نسبت به قبل بسیار چانه کشتی کوچک شده‌است.» این بودجه‌اندک در شرایطی است که برای رشته‌هایی مانند فوتبال که در دو دهه گذشته افتخاری نداشته است، همواره کمک‌ها و پاداش‌های چند میلیون دلاری از سوی دولتی‌ها در نظر گرفته می‌شود. با وجود بی‌توجهی مسئولان دولتی به کشتی که به اندازه افتخاراتش به آن بهانه‌می‌دهند کشتی باید به سمت جذب سرمایه و اسپانسر ها حرکت کند تا بتواند بخشی از هزینه‌ها را از این طریق جبران نماید.

علاوه بر بحث فراموشی فراموشی روند استعدادیابی و بودجه اندک، نداشتن یک برنامه بلندمدت و نقشه راه برای توسعه کشتی از جمله مهم‌ترین ایراداتی است که نه تنها به کشتی بلکه به اکثر رشته‌ها وارد است. در این راستا فدراسیون کشتی در دوره جدید گویا در این باره برنامه وارد شده است و با توجه به تفاهمنامه‌ای که با دانشگاه صنعتی شریف امضا شده، قرار است یک برنامه توسعه ملی کشتنی تدوین شود. برنامه‌ای که قرار است با بررسی تجارب جهانی برنامه‌ریزی راهبردی ورزش در حوزه کشتی به ویژه در کشور‌های آمریکا، روسیه، ژاپن و گرجستان اهداف کلان و عملیاتی کشتی ایران در دوره‌های زمانی پنج ساله، راهبردها و سیاست‌های توسعه کشتی در ایران از منظر نیروی انسانی و زیرساخت‌ها و منابع مالی مورد نیاز تحقق برنامه را تدوین کند تا با اجرای این برنامه در کنار فاکتورهای دیگر، تشک‌های کشتی بر خلاف امروز که از سال‌ها جمع می‌شوند، پهن شوند.

حاشیه‌ای بر چرایی کاهش ۹۵درصدی جمعیت کشتی گیر کشور در ۳ دهه اخیر

تشک‌هایی که جمع می‌شوند

پنج تا ۱۰ سال آینده ورزش کشتی در ایران برچیده خواهد شد. ۷۳درصد جمعیت کشورمان را جامعه شهری تشکیل می‌دهند که جلمه‌ار از دست‌داده‌ییم کشتی به سمت جامعه روستایی رفته و به این خاطر است که می‌گویم در سال‌های آینده کشتی در کشور جمع می‌شود.»

رسیدن جمعیت کشتنی‌گیر از یک میلیون بیمه شده به ۴۵هزار نفر در کمتر از ۳۰ سال، نشان از کاهش ۹۵درصدی اقبال جامعه به کشتی است، یک زنگ خطر جدی، آن هم رشته‌ای که بالای ۹۰درصد مدال‌هایمان در رقابت‌های المپیک به این رشته اختصاص دارد و با ادامه این وضعیت می‌توان از همین الان پیش‌بینی کرد با توجه به اینکه بار اصلی مدال آوری کاروان ایران در المپیک‌ها‌وری دوش کشتی‌گیرهاست، چشم‌انداز روشنی از مدال آوری در دوره‌های آینده المپیک نمی‌توان داشت، به خصوص که با بی توجهی‌هایی که نسبت به حفظ ظرفیت بزرگ کشتی در ایران صورت گرفته است، این رشته روی یک روند نزولی

زنگ خطر

■ دنیا حیدری

حضور بین قدرتهای مطرح دنیا اتفاق ساده‌ای نیست و به راحتی به دست نمی‌آید. کشتی ایران اما سال‌هاست به واسطه تلاش دو بنده پوشان خود و همچنین مربیان نامدارش توانسته است در این جایگاه قرار بگیرد، به طوری که به عنوان یکی از قدرتهای مطرح دنیا روی آن حساب می‌شود. این جایگاه اما امروز در خطر قرار دارد و عدم توجه به نشانه‌ها و زنگ خطری که طی سال‌های اخیر به صدا در آمده است می‌تواند کشتی ایران را از دایره قدرت جهانی خارج کند آن هم فقط به واسطه بی‌توجهی‌ها و عدم مدیریتی که سال‌هاست دارد به طور

ریشه‌ای کشتی را به جاده نابودی سوق می‌دهد. نخستین بار طالقانی، رئیس اسبق فدراسیون کشتی بود که کم شدن تعداد علاقان و علاقه‌مندان به کشتی را فاجعه‌ای خواند که باید برای آن کاری کرد. حالا اما فدراسیون کشتی طبق گفته‌های رئیس جوان خود به این نتیجه رسیده که اواخر دهه ۱۷۰۰ ایران حدود یک و نیم میلیون کشتی‌گیر فعال داشته که تعداد آن امروز به زیر ۵۰ هزار نفر رسیده است و این می‌تواند به معنی آن باشد که تا پنج سال آینده کشتنی رو به تعطیلی می‌رود! بررسی‌هایی که نشان می‌دهد کشتی ایران در ۱۰، ۱۰ سال گذشته خیلی عقب افتاده و این مسئله را دبیر، رئیس فدراسیون کشتی چندین مرتبه مطرح کرده است.

آنچه امروز فدراسیون کشتی با یک بررسی دقیق به آن رسیده، زنگ خطری جدی برای کشتی ایران است که بیشتر نیز دلسوزان این رشته به آن گوشزد کرده بودند، اما کم‌ترین توجهی به آن نشده بود. با این وجود حال که فدراسیون به عنوان مرجع به این مهم رسیده است، می‌توان امیدوار بود نگاه‌ها به کشتی تغییر کرده است و زمینه‌ها برای جذب حاکتری علاقه‌مندان به این رشته پهلوانی مهیا شود تا تکمافی السبق شاهد حضور نوجوانان و جوانان علاقه‌مند به کشتی روی تشک باشیم. جوانان و نوجوانانی که شاید آینده مهمان آنها باعث می‌شود که دیگر خانواده‌ها آنها را به سمت و سوی این رشته سوق ندهند. حال آنکه کشتی در ایران نه فقط یک ورزش که سبکی برای زندگی پهلوانی است و تنها در عنوان و مدال خلاصه نمی‌شود، اما کاهش چشمگیر کشتی‌گیران فعال می‌تواند نشانگر آن باشد که دیگر سبک و سیاق پهلوانی افطور که باید بین خانواده‌ها حائز اهمیت نیست که بخواهند فرزندان خود را برای گام برداشتن در مسیر آن برای کشتی گیر شدن تشویق کنند.

اگر چه مشکلات و مسائل مالی در این زمینه می‌تواند تأثیر بسزایی داشته باشد اما شاید با نگاهی گذرا به خانه‌های کشتنی فعال در سطح شهرها و استان‌ها و زیرساخت‌های نصفه و نیمه کشتی کشور بتوان به دلیل این کاهش چشمگیر دست یافت. زیرساخت‌هایی که توجه نکردن به آنها در تمام این سال‌ها باعث شده تا به مرور شاهد کاهش حضور علاقه‌مندان به کشتی در این رشته پهلوانی باشیم. اتفاقی که بدون تردید حاصل بی توجهی‌های فاحشی است که امروز با کاهش آمار ی شاهد زنگ خطری جدی هستیم که عدم توجه به آن می‌تواند فاجعه جبران ناپذیری را به دنبال داشته باشد.

وقتی همه ایران کشتی بود

■ شمیم رضوان

روزگاری نه چندان دور به هر گوشه ایران که نگاه می‌کردی چند مدال آور کشتی داشت اما امروز برای یافتن آنها باید در همین بر داری! نه آنکه علاقه مردم به این رشته کم شده باشد و رقابت‌های کشتی به خصوص در سطح بین‌المللی دیگر آن تماشاگر سابق را نداشته باشد، نه، اما با یک دو دوتا چهار تای ساده می‌توان دریافت توجه نکردن و مهیا نبودن امکانات و زیرساخت‌های لازم باعث شده است از علاقه‌مندان به این رشته برای پیوستن به جمع کشتنی‌گیران کم شود. مسئله‌ای که برای کشتی ایران که همواره یکی از قدرتهای مطرح دنیا در این رشته بوده است جالب توجه نیست. این کاهش آمار را حتی می‌توان به طور فاحش در نتایج به دست آمده از استان‌های مطرحی که تا پیش از این در قهرمان‌پوری این رشته حرف اول را می‌زدند به وضوح دید. برای نمونه استان خراسان که قهرمانانی چون برادران خادم و همچنین پدر آنها را به جامعه تحویل داده بود سال‌هاست که دیگران فروغ سابق را ندارد و نتوانسته است موفقیت قابل توجه و چشمگیری در تحویل کشتی‌گیران نامی داشته باشد. این مسئله در خصوص کرمانشاه که برادران محبی که قهرمانی المپیک و جهان را در کارنامه خود داشتند و حتی تهران نیز صدق می‌کند. البته این روزها استان‌های شمالی به خصوص مازندران و همچنین خوزستان در زمینه کشتی‌پرووری موفقیت‌های بسیاری کسب کرده‌اند اما به نتاب و شاهد کاهش آمار کشتنی ایران در استان‌های کشتنی‌پور بوده‌ایم که این بدون تردید اتفاقی ناخوشایند پور برای ایران که در دنیا روی کشتی آن به عنوان یک قدرت بنام حساب می‌شود.

■ گزارش سعیداحمدیان

قدیمی‌ترین مربیان کشتی در خوزستان و بار کردن آن در یک وانت که تابستان امسال منتشر شد، یکی از غم‌انگیزترین تصاویر ورزش بود؛ تصاویری که البته حکایت تلخ حال و روز ورزش اول کشور است. حال و روزی که سبب شده است رئیس فدراسیون کشتی هر مجمعی می‌رود و هر جا که می‌نشیند، یک هشدار را تکرار کند. هشداریکه معلوم نیست گوش شنوایی برای آن باشد اما زنگ خطر را برای ورزشی که شماره یک کشور است به صدا در آورده است، طوری که اگر وضعیت همین طور پیش برود، باید تشک‌های رشته‌ای که قدمت تاریخی و طولانی در ایران دارد و بیشتر مدال‌های المپیک و جهانی را نسبت به بقیه رشته‌های برای کشورمان آورده است، جمع شود. اواز کاهش چشمگیر جمعیت کشتنی‌گیر کشور می‌گوید که در دهه ۷۰ یک میلیون کشتنی‌گیر بیمه شده در فدراسیون کشتنی عضو بودند که امروز این میزان را ۴۵هزار نفر کاهش یافته است. بارها تکرار می‌کند تا گوشی دست مدیران ارشد ورزش که در دهه‌های اخیر بود چه‌ها اول کرده‌اند سمت یک رشته خاص، بیاید که راه را اشتباه رفته‌اند و به جای سرمایه‌گذاری بیهوده و ریختن پول‌های کلان به دهان رشته‌هایی که یک‌هزارم کشتنی هم مدال و افتخار ندارند، باید هوای گوش شکسته‌های روی تشک را بیشتر داشته باشند، چرا که هر چه مدال و افتخار در میدان ورزشی بزرگ‌دنیاست را بپیه‌های کشتنی‌گیر به دست آورده‌اند. با وجود چنین رزومه‌ای که همواره سبب شده است افتخارات ورزش به سمت کفه کشتنی سنگینی کند اما خیلی وقت است کشتنی لاغر و لاغر تر می‌شود.

■ از یک میلیون به ۴۵هزار کشتی‌گیر رسیدیم هشدار رئیس فدراسیون کشتی بپراه هم نیست، به خصوص که ایرانی‌ها همواره یکی از ضلع‌های مدعی کشتنی دنیا بوده‌اند، چه در آزاد و چه فرنگی، رشته‌ای که قدمتی دیرینه در کشور دارد. آن هم رشته‌ای که تا سال ۱۳۱۸ به صورت پهلوانی بار رسم و رسوم خاص ایرانی ادامه داشت اما از این سال به بعد با مطرح شدن مقررات بین‌المللی، تغییر و تحولی در شیوه کشتنی‌گرفتن و طرز لباس پوشیدن کشتنی‌گیران پدیدار شد. در سال ۱۳۱۷ حمید محمودپور که دارای تحصیلات عالی تربیت‌بدنی از دانشگاه ترکیه بود به تعلیم کشتنی در ایران پرداخت و اولین تشک کشتی از جنس اسنج را در دانشسرای تربیت بدنی واقع در دروازه دولت تهران پهن کرد و فنون کشتنی آزاد و فرنگی را آموزش داد. از سال ۱۳۱۸ تا امروز که در سال ۱۳۹۹ هستیم، ۸۱